

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XV. Ministrat Infirmis, eósque solatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT XV.

Ministrat Infirmis, eosque solatur.

CUM Charitati ceu plantæ Divinæ à cœlesti hortulano omnes aliæ Christianæ virtutes sint insitæ, quisquis eâdem ornatur, necesse est, ut & reliquis omnibus emineat. Hinc Albertus ceu possessor cœlestis hujus thesauri apud omnes in magna veneratione erat, idque non absque ratione: propriis enim subtrahere commodis tempus, & illud alterius obsequio mancipare, ad hæc aliis propriæ vitæ necessaria tribuere, & hoc non alium in finem, nisi ut DEO placeat, res est non ita facilis conditioni humanæ, nimium quantum propriis commodis addictæ. Unde in Divinis ac profanis Historiis non absque insigni encomio homines, qui tantæ perfectionis gradum assecuti sunt, celebrantur tanquam Angeli in aliorum utilitatem à cœlo submissi. Quos inter Samaritanus ab ipsomet Servatore nostro laudibus extolli pro merito est, quòd tempus insumpserit, manus applicuerit, num-

F 5 mos

mos expenderit in gratiam peregrini ite
facientis à latronibus vulnerati, cum ta
men eum præterire, quemadmodum al
fecêre, & suum continuando iter, in pro
prias necessitates pecuniam reservare po
tuisset.

Quam doctrinam egregiè callens Al
bertus minimè contentus pro DEO dare
quidquid erat in sua potestate, illud infu
per tempus in proximi servitium expen
dit, quod summâ cum spiritûs sui conso
latione Divinis contemplationibus im
pendere solebat. Siquidem instar illius
Samaritani videns quempiam suæ Cano
nicæ ob sinistram valetudinem lecto affi
xum, nescius unde fuisset fauciatus, an à
naturâ solum, vel simul à peccato, chris
tiane ac piè illius infirmitate ad miseri
cordiam commotus omne studium ad
eius curam conferebat: die noctûque,
exigente necessitate, illi assistebat, pro
priis eum manibus juvabat, nullo vilissi
morum etiam obsequiorum, quæ identi
dem infirmis exhiberi necesse est, horrore
concepto: ad hæc charitatem hanc cor
po

po

poralem mira quædam verborum suavitas comitabatur, nec non tanta in vultu serenitas, ut ipse infirmus mirum in modum recrearetur: & hanc charitatem promiscuè erga quosvis exercebat, nisi tamen alicubi majorem esse necessitatem cognosceret, ubi tum majorem diligentiam atque laborem adhibebat. Verùm quod ad animæ salutem perinet, quidquid agebat, quidquid dicebat, planè singulare juxta ac grande erat, idque tale, ut id integrè exprimendi animus mihi deficiat: cùm quidquid ab eius benedicto ore prodibat, non tam labore, ac studio partum, quàm à sancto Spiritu dictatum videretur. Erat cæteroqui linguâ satis tardus, quemadmodum in iis fieri amat, qui consideratè in suis ratiocinationibus procedunt: in istiusmodi tamen occasionibus, si pro animæ utilitate loquendum erat, linguam habebat expeditissimam, & quem mente gerebat conceptum, tanta vi & eloquentia promebat, ut mirabili modo, quidquid vellet, in aliorum imprimeret animos.

In-

Incipiebat magna cum humanitate (aliqui
lari suum infirmum, eique persuadere, in co
patientiam comite eam infirmitatem pro jam
DEI amore toleraret, utilitatem exinde H
promanaturam optimis auctoritatibus, & xit, t
argumentis ob oculos illi ponens. Si de quere
existimaret, quod cor illud suis adhorta- rione
tionibus præparasset, dexterrimè ad de- sima
testationem peccati, inde ab hujus turpi- rus, l
tudine ad pœnas purgatorii & inferni pec- litate
catoribus subeundas progrediebatur tan- natu
to cum horrore representatas, ut infir- quæ
mus perterrefactus ad ineundam accura- bat,
tissimam peccatorum, exomologesin, & neus
ad peccata sua deslenda facili negotio per- moe
suaderetur. Id cum obtinuit, quod in- cien
primis urgebat, in uno eum momento- dam
ab hisce molestis angoribus ad paradisi illu
gloriam sublevabat, tantaque fiducia re- mon
plebat, ut infirmo videretur, cœlum alio
apertum, nec non Angelos in occursum in a
sibi venientes aspicere. Verbis suis cer- adju
cum securitate quandam attribuit effica- don
citatem frontis serenitate, suavitate, to disse
tiusque motu personæ comitatam, ita t- duce
al

aliquis autumare posset, quòd infirmum in cœlum comitari vellet, quasi unus, qui jam prius in eodem fuisset.

Hunc in statum ubi infirmum perduxit, tunc eum in spe paradiso frui sinebat: quem etiam, si ex ea infirmitate ipsi moriendum esset sæpius revisebat ad sanctissima Sacramenta percipienda cohortaturus, loquens de iis secundum infirmi qualitatem & necessitatem. Verùm quòd à natura hebetioris esset auditus, adeoque, quæ infirmus proponebat, vel respondebat, difficulter caperet, minùs erat idoneus ad eidem omni ex parte, quemadmodum tunc desiderari poterat, satisfaciendum: hinc contentus generali quadam exhortatione atq; consolatione suis illum orationibus, ad perferendos morbi, mortisque dolores, nec non ad incertum alioqui, difficilem ac tremendum ab hac in alteram vitam transitum faciendum adjuvabat: neque etiam ab eo recedebat, donec is suum Creatori spiritum reddidisset. Atque tunc sanctâ quadam inductus invidia beatum nominabat, quòd

ex

ex istius mundi laboribus ad æternam
Beatorum felicitatem migraverit: & ceu
sibi nimio addictus affectu, quantum erat
licitum, de longo dolorosæ huius vitæ in-
colatu conquerebatur.

CAPUT XVI.

Exercet Hospitalitatem.

INter omnes virtutes Divinæ Majestati
magis acceptas vel maximè Hospitali-
tas in sacris Litteris semper commendata
fuit, utpote cui Angelorum, quin ipsius-
met DEI præsentia identidem in præmi-
um cessisset; quod quidem adeo Alberto
nostro perspectum fuit, ut non dubitaret,
quin nonnunquam Abrahamum adduce-
ret, quòd ob hospitalitatem erga tres, uti
credebat, peregrinos exercitam in Sanctif-
simæ Triados notitiam pervenerit; præ-
terea dicebat, Lothum ac Tobiam ob An-
gelos hospitio exceptos, illum ab incen-
dio, hunc ab oculorum cæcitate libera-
tum fuisse; Martham & Magdalenam
ob receptum suas in ædes nostrum Serva-